

Om tillståndet för den svenska demokratin

Statsvetaren och riksdagsledamoten Stefan Olsson skrev den 13 juni ett inlägg på Facebook med frågor som vi, enligt honom, bör ställa oss beträffande kvalitén på en demokrati. En generell invändning jag har gäller den tyvärr vanliga frånvarande distinktionen mellan demokrati, vilket betyder folkstyre, och representativ demokrati, vilket inte gör det. Det vore mindre förvirrat om vi, i stället för representativ demokrati, använde ett ord som t. ex. representatism. Folket styr inte och kan aldrig styra i en representativ demokrati. Det gör våra representanter.

Olsson ställer sex frågor. Vi börjar med de första tre.

1. – Genomför vi fria och rättvisa val i Sverige?
2. – Har vi allmän och lika rösträtt?
3. – Kan vem som helst kandidera?

Dessa är intressanta frågor, men vad betyder de? I Sverige har alla över 18 års ålder rätt att vart fjärde år stoppa en valsedel i ett kuvert och kuvertet i en valurna. Denna rätt är så absolut och tas samtidigt på så lite politiskt allvar att även de som sitter i fängelse och de som är förståndshandikappade får delta.

Vem som helst kan i teorin kandidera. Men det borde inte vara den centrala frågan. Istället borde den vara ifall väljarna fritt kan utse sina representanter. Här är svaret i praktiken nej. Sedan 1911 har vi i Sverige proportionella val. Detta innebär att vi istället för att rösta på specifika människor, röstar på abstrakta grupper, partierna. Sedan 1965 uppbär partierna partistöd. Rent logiskt innebär detta att de borde söka ha så få medlemmar som möjligt så att så få som möjligt får ta del av denna skattefinansierade manna från himlen.

Regeringsformens ord klingar falskt

Tillsammans innebär kombinationen proportionella val och partistödet att Regeringsformens välklingande ord om att ”all offentlig makt utgår från folket” istället skulle kunna ersättas med ”nästan all offentlig makt utövas av tidigare medlemmar i riksdagspartiernas ungdomsförbund”. Det är nämligen nästan enbart dessa som i praktiken kan hamna på valbar plats.

Nästa fråga är 4 – Fattas avgörande politiska beslut av folkvalda (istället för militären, oligarker, kungen)?

Njae, måste svaret bli. Militären fattar inga politiska beslut i Sverige. Kungen fattar heller inga politiska beslut. Oligarkers makt, det är en annan fråga. I traditionell bemärkelse (se t. ex. Aristoteles, Politiken) är dagens folkvalda, av ovan nämnda skäl (de proportionella valen och partistödet), nämligen just oligarker och de fattar definitivt politiska beslut.

En av de centrala frågorna beträffande tillståndet för den svenska demokratin borde vara: Kan vi väljare påverka den politik som förs? Knappt alls, och endast i bästa fall indi-

rekt, är svaret. Giovanni Sartori, i *Democratic Theory* (1962), och många andra, som Ilya Somin, påpekar att den makt vi väljare har i en representativ demokrati inskränker sig till att i efterhand, sk. retrospektiv röstning, eventuellt rösta bort politiker vi inte är nöjda med. Återigen gör de proportionella valen, kombinerade med partistödet, detta oerhört svårt i Sverige. I system med personval i enmansvalkretsar och utan partistöd kan väljarna omvänt ibland rösta bort nästan alla sina folkvalda.

Fler frågor – och svar

Olsson fortsätter 5 – Har vi yttrandefrihet?, 6 – Har vi en fri press? (Har vi tillgång till information som ej är producerad av staten?).

I Sverige är det lite så och så med detta. Bortsett från den grava inskränkningen som lagen om hets mot folkgrupp innebär får vi inom mycket vida gränser yttra oss som vi vill. Problemet är dels att vi gör det i ett medielandskap som domineras av statliga public service, som, per definition, är en del av staten som producerar information. Övriga medier binds i viss mån även de upp av staten via det statliga mediestödet.

I inget land är det förstas garanterat riskfritt att yttra sig som man vill. Sådant kan t. ex. få konsekvenser för ens anställning. Problemet är dock inte särskilt allvarligt i konkurrensutsatta sektorer av samhället där en arbetsdagare har mängder av potentiella arbetsgivare att välja mellan. Det är en annan femma i sektorer där arbetsgivarna har monopol. I stora delar av den offentliga sektorn råder i praktiken ett yrkesförbud för den som öppet sympatiserar med SD. En del lärare har fått erfara detta och blivit uppsagda. Vad som rimligen måste vara tusentals andra lärare håller tyst om sina politiska åsikter eftersom de vet vilka konsekvenserna skulle bli. Ett annat exempel är att vara en öppen motståndare till abort leder till avsked inom värden.

En fråga som Olsson senare ställer är ifall domstolarna i Sverige är oberoende av regering och riksdag. Att tanken ens formuleras att domstolarna i Sverige skulle kunna vara oberoende är närmast komiskt. Riksdagen och regeringen tog mellan 1905 och 1917 ifrån

kungen hans makt. Sedan dess har vi parlamentarism, dvs., en regering som utses eller åtminstone tolereras av riksdagen. Regeringen och riksdagen är samma makt. Det finns därför inte, som i USA, någon möjlighet för domstolarna att säkra sitt oberoende genom att spela ut den styrande och den lagstiftande makten mot varandra.

Istället stiftar riksdagen i Sverige, ofta efter en proposition från regeringen, lagar. Regeringen och riksdagen kan ändra alla lagar. Regeringen tillsätter alla domare. Här finns det en formalitet som för många verkar dölja vad som sker. Domarnämnden rangordnar domarna före tillsättning, som görs av regeringen. Vilka tillsätter ledamöterna i Domarnämnden? Regeringen och riksdagen. Vi skulle kunna skapa Domar-domar-nämnden, vars medlemmar tillsätts av regeringen och riksdagen, som rangordnar föreslagna medlemmar i Domarnämnden före tillsättning. Eller Domar-domar-domar-nämnden. Domstolarna skulle ändå inte bli oberoende i ett land som Sverige med parlamentarism.

Men kanske invänder någon: varken regeringen eller riksdagen utövar i Sverige normalt något politiskt tryck på domstolarna, alltså skulle de vara oberoende. De som framför detta bortser från att regeringen, efter bästa förmåga, endast tillsätter domare som frivilligt gör som regeringen vill. Något som ytterligare minskar domstolarnas redan minimala oberoende är att en stor majoritet av domarna i de högre domstolarna har arbetat i regeringskansliet före sin tillsättning. De är med andra ord under många år både formade och granskade av den politiska makten.

Sammanfattningsvis lider den svenska representativa demokratin av stora problem. Vi saknar bland annat maktindelning, maktuppdelning, personval, oberoende media, oberoende domstolar och något som jag inte har plats att ta upp, maktbegränsning, regler för områden där det offentliga inte får ingripa.

Erik Lidström

Kommentar kring valet och det grundläggande felbeslutet av den avgående regeringen

Som jag och MRRS har skrivit om [>>här](#) och [>>här](#) så möter Regeringsformen (RF) inte de rimliga krav man kan ställa på en frihetlig, nationellt sammanhållande, meritokratisk och medborgartillvänd konstitution.

Lite historik

Som bekant så planerades och tillkom RF i slutet av den socialdemokratiskt styrda statsmaktens tillväxtperiod då den "demokratiska socialismen" (socialism via successiv lagstiftning – enligt principen "de små stegens tyranni") stod i zenit. Den nattvaktarstat vi hade i början av 1900-talet kom att bli en paternalistisk överhets- och socialstat (medborgaren skulle tas om hand av det offentliga "från vaggan till graven").

Staten gick från ett skatteupptag på cirka 10 procent vid 1900-talets början till över 50 procent som mest och nu runt 40 procent av BNP, och med en samtidig tillväxt av myndigheter och offentlig byråkrati till tidigare aldrig skådade nivåer.

Man kan på goda grunder kalla detta den på *den demokratiska socialismen byggda paternalistiska socialstaten*. När denna stod på sin höjdpunkt i början av 1970-talet – och genererade ett så högt skattetryck att stora företag som IKEA flydde landet – beslöt den politiska klassen att genomföra en radikal grundlagsreform. Allt detta speglas i [många av RF:s paragrafer](#).

Felbeslutet

Att då, i praktiken, ge vänsterblocket veto mot alla försök att reformera RF i mer frihetlig och meritokratisk och icke-multikulturalistisk riktning, är otroligt märkligt – och ett historiskt misstag. Det är nämligen så att efter den av Tidöregeringen föreslagna och av riksdagen antagna ändringen kommer det att krävas 2/3 majoritet i den andra omröstningen av en grundlagsändring efter ett val vilket betyder att vänsterblocket (S,V och Mp) tillsammans måste komma ned på runt 30 % av mandaten i riksdagen för att frihetliga grundlagsförslag ska gå igenom, vilket under över-skådlig tid måste betraktas som utopiskt.

Några exempel på de defekter i RF som nu riskerar att permanentas

1. Det kommunala självstyret (subsidiaritetsprincipen) är eliminerat. Trots att det i RF: portalparagraf står att landet ska styras genom just kommunalt självstyre har man genom 14 kap 3 § dödförklarat den paragrafen genom att skriva in att kommunala självstyret kan inskränkas, även om en sådan inte bör "...gå utöver vad som är nödvändigt med hänsyn till de ändamål som har föranlett den".

Har man alltså ett ändamål (som exempelvis att ta skattemedel från välskötta kommuner och ge till misskötta) så är det fritt fram. Här har centralismen således upphävt den sista resten av verklig vertikal maktindelning.

2. En andra kammare – verklig maktindelning – saknas. Sveriges konstitution är extremt centralistisk – precis som alla socialistiskt och

totalitært inriktade stater, som av en händelse, är. Den geniala idén om maktindelning fick sitt mest pregnanta uttryck i Charles-Louis de Secondat Montesquiéus skrifter. Han föreskrev maktindelning i staten med motivet att dels undvika despoti från en enda maktnivå och dels göra lagstiftningsprocessen trögare och mer genomtröskad så att förhastad och undermålig, av tillfälliga opinionsstormar frampiskad lagstiftning, bättre kan undvikas. Därför är skapandet av en andra kammare en högst rimlig reform *men* de centralistiska Socialdemokraterna och vänstern generellt skulle aldrig acceptera en sådan högst rimlig och viktig reform – men det verkar de borgerliga tycka är helt okej. Märkligt.

3. Anti-meritokrati och kollektivistisk identitetspolitik. Så här står det i 2 kap. 13 §:

"Lag eller annan föreskrift får inte innebära att någon missgynnas på grund av sitt kön, om inte föreskriften utgör ett led i strävanden att åstadkomma jämställdhet [alltså procentuell likhet i könsdelar definierat som "rättvisa", vår anm.] mellan män och kvinnor."

Detta betyder i praktiken att även om en person är lika eller bättre meriterad för en uppgift än någon med ett annat kön så ska denne, enligt regeringsformen, ändå kunna diskrimineras om det motsatta könet anses "underrepresenterat". Som professor Lotta Westerhäll sagt så innebär detta "...de facto att grundlagen tillåter diskriminerande föreskrifter, som syftar till att främja jämställdhet." Att ha en grundlag som genom vänsterideologisk kvoteringspolitik tillåter diskriminering p.g.a. kön torde vara en pinsamhet som borgerliga förment "meritokratiska" politiker inte borde tolerera bli fastlåst i grundlagen.

4. Den paternalistiska statens penetrering av den privata sfären och den enskilda människans agens. I 1 kap. 2 § andra stycket kan vi läsa:

"Den enskildes personliga, ekonomiska och kulturella välfärd ska vara grundläggande mål för den offentliga verksamheten. Särskilt ska det allmänna trygga rätten till arbete, bostad och utbildning samt verka för social omsorg och trygghet och för goda förutsättningar för hälsa."

Det är förstås helt rimligt att staten ska sträva efter att genom inre rättstrygghet och skydd mot yttre hot samt goda incitament för näringsverksamhet ge alla människor i riket förutsättningar att följa sina drömmar och utveckla sin potential.

Att däremot statens mål skulle var den enskildes "personliga välfärd", vilken han eller hon endast själv kan definiera, är både orimligt och ovärdigt; ska staten alltså förbruka och portionera ut pengar/resurser för att medborgaren ska kunna uppnå "personlig välfärd" i vilken rimligen dennes personliga och kulturell utveckling måste ingå? Vad skiljer detta från ett totalitært samhälle som vill styra individens liv in i mista detalj? Svar: ingenting. Och ska staten verkligen "trygga rätten till

arbete, bostad och utbildning".

Finns det något samhälle någonstans där det inte finns en rätt att bo någonstans eller en rätt att arbeta förutsatt hederlighet? Detta ska då skiljas från garanterandet av arbete och bostad, vilket förstås ingen stat kan göra (men som ändå indikeras av grundlagen), givet att man inte har en totalitär kontroll av bostads- och arbetsmarknaden och knappast ens då. "God förutsättningar för hälsa". Ja, okej, om staten via lagar och regler kan stävja miljöförstöring så är väl detta adekvat men skrivningen indikerar ändå styrning av människors livsval. Det är inte statens roll under en frihetlig konstitution. Men detta paternalistiskt-socialistiska snömos vill de borgerliga nu låsa fast i grundlagen för överskådlig tid.

5. Multikulturalismens är grundlagsfäst

Allt fler underkänner multikulturalismen som en hållbar idé för ett sammanhållet samhälle, men borgerligheten tycker uppenbarligen att det är en jättebra idé att permanenta denna vänsterideologi i grundlagen.

J.S. Mill skrev i sin bok *Representativ Democracy*:

"...ett folk som består av olika nationaliteter och olika språk, utan en delad gemensam ansvarskänsla för det övergripande nationella, kan inte skapa den allmänna medborgerliga opinion och uppleva de delade gemensamma aktuella och historiska erfarenheter som krävs för att den representativa demokratin ska kunna fungera och i längden fortleva."

Men multikulturalismen är i RF stadfäst genom formuleringen i 1 kap. 2 §:

"...etniska, språkliga och religiösa minoriteters möjligheter att behålla och utveckla ett eget kultur- och samfundsliv ska *främjas*."

Detta innebär de facto att riksdagen har byggt in en etnisk och kulturell splittring i själva grundlagen.

Förhoppningvis ändrar tidöpartierna sig och kanske också Centerpartiet när förslaget om kraven på grundlagsändring kommer upp på bordet för en sista omröstning nu efter valet. Ett s.k. halmstrå.

Valet

I skrivande stund är ingenting klart annat än att det ligger mycket i det Jimmie Åkesson sade i en TV-debatt om att "muslimerna kan komma att avgöra ett riksdagsval". Se t.ex. [>>här](#).

Vänsterpartiet har lyckats mobilisera dessa grupper med, som det visat sig, ytterst tveksamma metoder så som falsk information (ni ska skickas till flygplatsen!) och en slags klanpåverkan på väljare med språk som svenskar i gemen och inte heller nyhetsmedierna har någon koll på (sistnämnda för att de inte så gärna ville veta *innan* valet...). En ytterst alarmerande utveckling oavsett.

Leif V. Erixell ordf. i MRRS, Medborgarrättsrörelsen i Sverige.

Egendomsrättsutredningen: ett litet fall framåt

Egendomsskyddskommittén har kommit med sitt 278 sidor långa betänkande om hur skyddet för fast egendom ska stärkas. För dem som på allvar vill stärka den för frihet och välstånd oundgängliga rätten till privat och fast egendom – och den med denna sammanhängande rådigheten över samma egendom – måste betänkandet betraktas som en viss, men otillräcklig, framgång.

I sin genomgång av egendomsskyddets utveckling går man direkt från 1809 års regeringsform till 1974 års regeringsform. Det man skulle vilja se är en lista över alla de rådighetsinskränkningar en markägare tvingats godta, helt utan ersättning, mellan dessa årtal och fram tills idag, som till exempel Fritidsutredningens införande av "alle mans rätt" (en konstruktion av Gunnar Carlesjö – i en bilaga Fritidsreservatsutredningen, se [länk>>](#)), stängselförbud, skyltförbud, "strandskydd", biotopskydd, skogsvårdslag, tomtplatsavgränsning, plan- och bygglag, fastighetsbildningslag, miljöbalk, väglag, rennäringslag, och annat samt de successiva utvidgningarna av dessa lagrum genom de myndighetstolkningar som gjorts över tid. Då hade läsarna kunnat få en tydligare bild över hur tät den [funktionssocialistiska](#) väven är kring rådigheten över fast egendom i Sverige.

Utredningen föreslår ett införande av ett uttryckligt proportionalitetskrav i grundlagen. Detta är positivt – om det går igenom. Man skriver:

"Kommittén föreslår att det i regeringsformens bestämmelse om egendomsskydd införs ett krav på proportionalitet som en förutsättning för att expropriativa förfoganden och rådighetsinskränkningar ska vara tillåtna."

Kommittén har däremot inte utgått från det självklara att anledningen till att äganderätt som begrepp så tydligt finns inskrivet som en egen rätt i sig borde innebära att äganderätten ska tillförsäkras i första hand och andras propåer om inskränkningar bedömas som sekundärt angelägna.

Varning för mental blockering

När man fortsätter läsa inses snabbt att kommittén inte ifrågasatt ett enda av de uttryck vänsterorienterade ideologier, politiker och organisationer använder för att styra narrativet i funktionssocialistisk riktning. Sålunda skriver man utan utredning om begreppens innebörd om "försiktighetsprincipen", "hot mot säkerhet, hälsa och miljö", "biologisk mångfald" m.fl. begrepp som, med fränkännande av egendomsägarens egenintresse av att vårda sin egendom, används som vapen mot ägarens rådighet över samma egendom.

Den samlade verkan av dessa begrepp och uttryck, så som de tolkas av ideologier, aktivister, politik och myndigheter, blir tveklöst och avsiktligt en mycket kraftig inskränkning i rådigheten över ens fasta egendom. Ja, värre än så. De innebär för flertalet en oöverstiglig mental blockering som hindrar folk att över huvud taget tänka

i termer av det övergripande stora frihetliga, medborgerliga och samhällseliga värdet av privat fast egendom med tillhörande rådighet.

Kommitténs ledamöter till vänster har reserverat sig och är besvikna över utfallet av kommitténs arbete. Detta i sig visar att kommittén faktiskt försökt att stärka egendomsrätten via ersättningsfrågan, om än inte via rådighetsfrågan, som ju i grunden är den centrala för skapa en stark äganderätt för och till fast egendom.

Kommer kommitténs förslag, om de går igenom, kunna förhindra att rimliga ersättningar för intrång dribblas bort av "gröna" aktivister och funktionssocialister inom myndigheter och lokalpolitiken? Det återstår att se, men motståndet lär vara kompakt mot en förändring till egendomsägarens fördel, inom dessa grupper.

Några exempel

Låt oss ta några principiella typfall – interpolerade från verkliga fall – på hur det kan se ut med det här med "proportionerliga" ersättningar till markägare för påkallade ingrepp eller förbud att bruka sin jord eller skog.

Allt intrång som ersätts med pengar per kvadratmeter för i anspråkstagen mark täcker inte hela förlusten. En väg som anläggs tvärs över en åker delar en produktionsmark som kan skötas rationellt i två stycken som inte längre kan skötas lika rationellt. I sämsta fall blir ena eller båda styckena så svårbrukade att brukningen helt upphör. En ersättningsmark längre bort från brukningscentrum, även om den är likvärdig som mark, innebär längre res- och transporttider, med ökade kostnader som följd. Vanligen försvåras även daglig tillsyn. Möjligheten att hysa betesdjur där blir sämre än om det kan göras invid gården. En familj kan nekas att avverka sin skog, som de vårdat i generationer, för att man funnit spår av en tretåig hackspett (som är långt ifrån utrotningshotad, ca 8000 par i Sverige!) och som nu måste stämma staten för att få ersättning. Här finns tydligen ingen som helst, inom det vanliga rättssystemet, fungerande proportionalitetsprincip till fördel för fastighetsägaren!

I fall med tomt intill vattendrag och privat brygga har det plötsligt lett till tvist med myndigheter om rätt att fortfarande ha brygga etc.

En brukningsvärdesförlust på mark, jordbruk, industri eller privat tomt kvarstår även efter arv eller annan överlåtelse.

Immateriellt värde, så som emotionellt värde, är borta för alltid. Värdet av tillfreds-

"En kommitté är en grupp människor som var för sig inte kan göra någonting, men som tillsammans kan sammanträda och besluta att väldigt lite kan göras."

Fred Allen

ställelsen att kunna försörja sig själv med mat, elektricitet eller rekreation är också värden som riskerar att gå förlorade men som staten i många fall anser det oproblematiskt att usurpera.

Slutord

Oavsett ovanstående kritik måste Egendomsskyddskommitténs förslag ses som en förbättring jämfört med nuvarande situation, men de skulle ändå bara göra en liten reva i den funktionssocialistiska spindelväven kring ägandet av fast egendom. Det som nu måste ske är att på allvar börja återställa rådigheten över det man äger, d.v.s. börja rensa i den lista över sådana ackumulerade inskränkningar som redovisats ovan.

Försvårande omständighet

Som en försvårande omständighet visavi ett förstärkt egendomsskydd måste läggas det faktum att de borgerliga partierna (minus SD) plus de rödgröna drivit igenom förslaget att grundlagsändringar framöver måste ske med två tredjedels majoritet, vilket under överskådlig tid kommer att betyda att socialistblocket kommer att rösta ned alla förslag som avser att stärka den för ett fritt och välståndsbyggande samhälle så centrala privata egendomsrätten, liksom andra frihetsfrågor som de alltid varit emot, som stärkande av yttrandefriheten eller införandet av en större maktindelning i staten. Här gick någonting [väldigt fel](#) – som behöver korrigeras.

I skrivande stund är det oklart vilka som tar över regeringsmakten men vill man stärka rätten kring fast egendom så måste linje vara att söka att söka samarbete med Centerpartiet. Det partiet har ju hela sin gamla väljarbas i ryggen för att äntligen på allvar börja borsta bort den under decennier framspunna funktionssocialistiska spindelväven – med staten som spindel – kring den privata egendomsrätten i Sverige.

Leif V Erixell, Mats Jangdal, Bengt Holmgren och Andreas Jansson.

Volymetrisk mätning av lag

Ett sätt att tydliggöra äganderättens inskränkningar kan vara att sammanställa äganderättens lagliga höjd som den uttrycks i grundlag och konventionstext.

Sedan samlar man alla lagar, förordningar, föreskrifter, rekommendationer, handböcker och praxis, som inskränker äganderätten och jämför deras gemensamma höjd med höjden på försvaret för äganderätten.

Om den samlade höjden på det som talar mot äganderätten är lika med eller högre än försvaret av densamma, då kan äganderätten anses som helt utsläckt.

En rimlig högsta nivå kanske är på en tredjedel. Eller annorlunda uttryckt så bör skyddet för äganderätten förhålla sig till det allmännas rätt som 2:1 eller hellre 3:1 eller större. Detta blir på ett sätt en kvantifiering av lagarna och det är inte samma sak som att bestämma precedens. Men för att få en uppfattning av omfattningen av räckvidd och intrång, och den därmed implicita precedensen av de små stegens tyranni, kan det fungera.

Gummiparagraf i grundlagen

Just nu finns äganderätten inskriven i grundlagen endast i RF 2 kap §15 som ett egendomsskydd. Det vill säga en rätt att äga egendom. Men där finns inget omnämnt om vilka exklusiva rättigheter som tillkommer ägaren och endast denne. Tvärtom finns i sista stycket i samma paragraf angett att allemansrätten ska gälla "oberoende av vad som föreskrivits ovan."

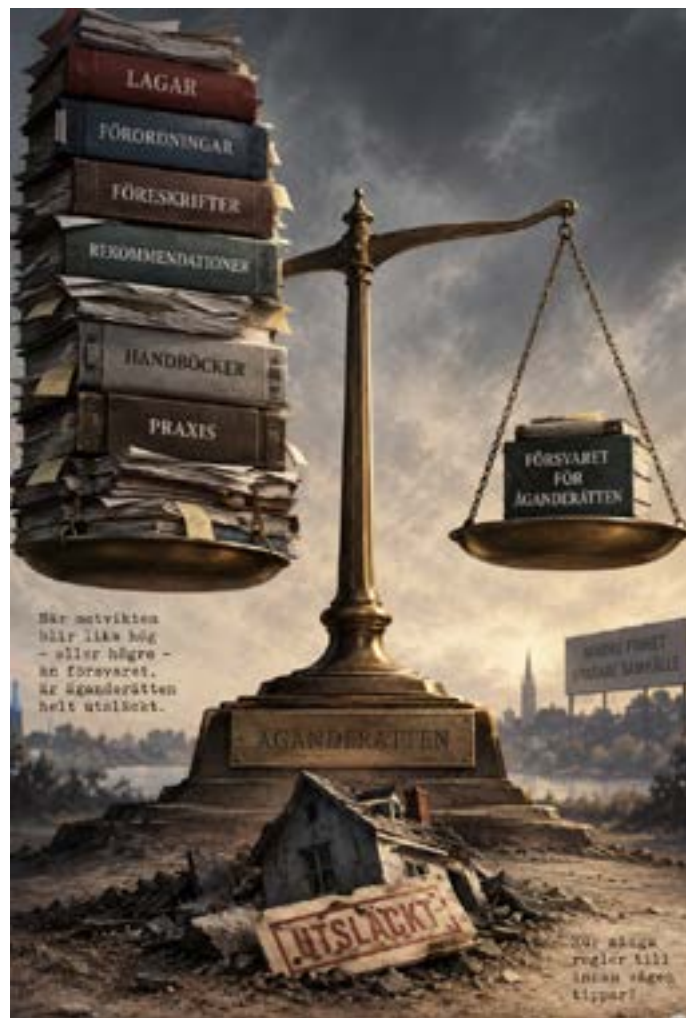
Redan här infaller alltså det som vid en jämförelse enligt den princip jag uppställde inledningsvis, att inskränkningen i äganderätten är större än skyddet för densamma. Man kanske kan värdera skyddet av äganderätten i RF till 0,9.

Lägger vi därtill de inskränkningar som finns i lagar, förordningar och föreskrifter samt praxis, där det stipuleras hur ägaren skall sköta sin egendom och vilka begränsningar i rådighet över sin egendom ägaren ska tåla utan rätt till kompensation eller rätt att bestrida kraven, då hamnar vi på ett skydd för äganderätten på nivåer i storleksordningen 0,1. Det vill säga att i nio fall av tio tvingas en markägare, mot sin vilja, göra som denne blir tillsagd av myndighetsperson. Just en snygg äganderätt!

Äganderätten nullifieras

Ni får själva finna och summera olika regler i exempelvis skogs- vårdslagen, plan- och bygglagen, miljöbalken, strandskyddslagen, fornminneslagen, djurskyddslagen med flera, för att göra en egen bedömning av hur stark äganderätten är i Sverige.

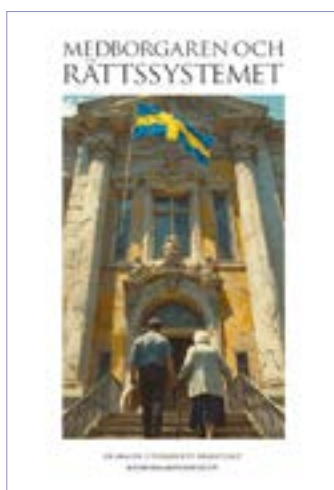
Glöm vid den bedömningen inte det nya älgförvaltningssystemet och rovdjurshanteringen.

Nya prövningar behöver göras!

Europakonventionen ingår numera i svensk grundlag som §19. De inskränkningar i äganderätten och rådigheten över egendom som finns i Sverige har dock såvitt jag vet inte prövats mot denna paragraf. Möjligen undantagandes Sporrang & Lönnroth. Men det är länge sedan och det finns många andra aspekter av myndighetsutövningen som bör prövas.

Mats Jangdal

Den för ett friheltigt samhälle så viktiga rättsordningen, ställs i denna bok under lupp. Resultatet är att mycket kvarstår att göra innan Sverige kan kallas en medborgartilvänd rättsstat på frihetlig grund. Mycken funktionssocialism, paternalism och rättsosäkerhet ligger färdigt för röjning. Tyvärr händer alldeles för lite inom detta område. Just därför behövs denna boks så att du som medborgare kan informera dig om saken så att vi tillsammans kan driva på för en förändring.

Boken finns i internetbokhandlens och för ett bättre pris direkt från förlaget [här>>](#).